

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **O. S.**, zast. JUDr. Janou Kučerovou, advokátkou, se sídlem v Liberci, Vesecká 1, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec ze dne 22. 12. 2003, č. j. 63 Cad 12/2003 – 21,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 12. 2003, č. j. 63 Cad 12/2003 - 21 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) podanou kasační stížností domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec ze dne 22. 12. 2003, č. j. 63 Cad 12/2003 – 21 a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že je třeba zamítnout žalobu stěžovatele proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 8. 1. 2003, č. X, kterým byl stěžovateli podle ustanovení § 21 zákona č. 100/1988 Sb. za použití ustanovení § 68 zákona č. 155/1995 Sb. od 1. 11. 2001 přiznán starobní důchod ve výši 7408 Kč měsíčně a na základě zvýšení procentní výměry od prosince 2001 ve výši 8079 Kč měsíčně a posléze od ledna 2003 ve výši 8337 Kč měsíčně.

Krajský soud v tomto rozsudku nejprve přisvědčil stěžovateli, že napadené správní rozhodnutí je v rozporu s ustanovením § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb. odůvodněno velmi

stručně bez uvedení výstižného vyhodnocení skutkových závěrů a jemu odpovídajícímu právnímu posouzení skutkových zjištění. Se zřetelem k tomu, že skutková zjištění správního orgánu jsou jinak správná, neměl krajský soud důvod zrušovat pro uvedenou vadu citované správní rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení. Krajský soud shledal opodstatněnou i námitku stěžovatele, že správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí užil nesprávně zákon č. 78/1995 Sb., ačkoliv správně šlo o zákon č. 96/1995 Sb., jednalo se však o písařskou chybu, která neměla vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Krajský soud proto vyšel při svém rozhodování z nesporných skutkových zjištění, že stěžovatel po vzniku nároku na starobní důchod v roce 1986 nebyl zaměstnán nepřetržitě do 31. 12. 1995, a nebyl zaměstnán v době od 1. 7. 1991 do 17. 1. 1993. Z těchto zjištění dovodil, že stěžovateli vznikl nárok na starobní důchod před 1. 1. 1996 a proto ve smyslu ustanovení § 68 zákona č. 155/1995 Sb. bylo opodstatněně rozhodováno o nároku na uvedený důchod podle předpisů platných před 1. 1. 1996, tj. podle ustanovení § 21 zákona č. 100/1988 Sb. V řízení nemohlo být postupováno podle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., které je odchylkou z ustanovení § 68 téhož zákona. Je tomu tak proto, že podle ustanovení § 72 odst. 1 citovaného zákona se sice výše starobního důchodu pojištěnců stanoví podle předpisů platných po 31. 12. 1995, ale jen v těch případech, pokud pojištěnec splnil nárok na tento důchod před 1. 1. 1996, je po vzniku nároku na tento důchod nepřetržitě zaměstnán ke dni 31. 12. 1995 a nepobírá tento důchod ani jeho část. Jelikož stěžovatel nesplňoval podmínku nepřetržitého zaměstnání ke dni 31. 12. 1995, nemohla být u něho aplikována tato odchylka z ustanovení § 68 zákona č. 155/1995 Sb. Z tohoto důvodu proto u stěžovatele nebylo užito ustanovení § 71 zákona č. 155/1995 Sb., které lze aplikovat jen na důchody, na něž vznikne nárok od 1. 1. 1996, ani ustanovení § 76 odst. 3 téhož zákona při stanovení výše důchodu. Krajský soud uzavřel, že správní orgán nepochybil, když přiznal starobní důchod podle příslušných ustanovení zákona č. 100/1988 Sb. a nikoli podle zákona č. 155/1995 Sb., přičemž v souladu se zákonem stanovil tento orgán i výši tohoto důchodu, včetně jeho valorizací. Na tomto závěru nemění nic ani dikce zákona č. 188/2001 Sb., kterým je novelizován zákon č. 155/1995 Sb., z níž zjevně vyplývá, že se nová právní úprava týká jen okruhu případů upravených ustanovením § 71 až § 76 zákona č. 155/1995 Sb., což se nevztahuje na stěžovatele.

V kasační stížnosti proti v záhlaví uvedenému rozsudku krajského soudu, jež se opírá o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), stěžovatel odmítl závěry krajského soudu, pokud dospěl k tomu, že žalobou napadené rozhodnutí správního orgánu není třeba zrušit.

Stěžovatel uvedl, že mu nárok na starobní důchod, který mu byl přiznán dne 1. 11. 2001, vznikl již v 50 letech života, tedy v roce 1986, protože od roku 1953 do roku 1990 pracoval v uranovém průmyslu.

Stěžovatel namítl, že valorizace v napadeném správním rozhodnutí mu byly přiznány v nižším procentním navýšení, než odpovídalo právnímu předpisu. Z textu nařízení vlády č. 345/2001 Sb. totiž vyplývá, že mělo jít o navýšení 11 % a nikoliv o 8 % a podle nařízení vlády č. 438/2002 Sb. mělo jít o navýšení 4 % a nikoliv o 3,8 %. Stěžovatel též namítl, že ustanovení § 76 zákona č. 155/1995 Sb. je jednou z odchylek, na kterou poukazuje ustanovení § 68 téhož zákona. Je tomu tak proto, že celý § 76 citovaného zákona se zabývá přiznáváním důchodu horníkům a ustanovení § 76 odst. 1 tohoto zákona hovoří o tom, že pokud se na něho vztahuje nařízení vlády č. 557/1990 Sb., o mimořádném poskytování starobního důchodu některým horníkům, pak se pro stanovení důchodu použije ustanovení

§ 76 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb., protože splňuje i podmínku omezení procentní výměry podle § 4 odst. 1 věty druhé zákona č. 76/1995 Sb. Ustanovení § 76 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb. pak zvyšuje procentní výměru všech důchodů přiznaných po 30. 6. 2001 a stanovených podle § 71 odst. 1 a 4 tohoto zákona ode dne přiznání tohoto důchodu podle předpisů o zvýšení důchodů, které nabyly účinnosti v období od 1. 1. 1996 do dne, který předchází dni, od něhož se přiznává tento důchod. Tím jsou tedy myšleny všechny valorizace od roku 1996, které mu Česká správa sociálního zabezpečení nepřiznává a proto dochází k obrovskému snížení jeho starobního důchodu. Přitom právě smyslem zákona č. 188/2001 Sb. bylo vyrovnat výši důchodů přiznaných s použitím nařízení vlády č. 557/1990 Sb., pokud byly přiznány po 31. 12. 1995 na úroveň důchodů přiznaných s použitím téhož nařízení vlády před 1. 1. 1996. Posléze má stěžovatel za to, že pokud se na jeho starobní důchod vztahují předpisy platné před 1. 1. 1996, tedy zákon č. 100/1988 Sb., pak se na něho musí vztahovat všechny právní předpisy, jimiž se valorizují procentní výměry, tj. nařízení vlády č. 19/1996 Sb., č. 218/1996 Sb., č. 129/1997 Sb., č. 104/1998 Sb., č. 64/1999 Sb. č. 353/2000 Sb., č. 345/2001 Sb. a č. 438/2002 Sb. V textech jednotlivých nařízení vlády se totiž nehovoří o tom, že starobní důchody ke dni účinnosti tohoto nařízení musí být již přiznány. To je patrné z ustanovení § 4 písm. b) nařízení vlády č. 353/2000 Sb., které již v jeho případě nebylo použito pro výpočet výše starobního důchodu, kde je uvedeno „Za důchody přiznané před 1. lednem 1996 se pro účely tohoto nařízení považují též starobní důchody osob, jimž nárok na tento důchod vznikl před 1. lednem 1996 a starobní důchod byl vypočten podle předpisů platných před 1. lednem 1996 jen proto, že nebyla splněna podmínka uvedená v § 72 odst. 1 větě první zákona“. Stejný text pak obsahují i ostatní nařízení vlády. Při jiném výkladu by byl vlastně státem trestán za to, že starobní důchod nepobíral již od doby vzniku nároku a rozhodl se pracovat ještě dále. Stěžovatel na závěr dodal, že při správném výpočtu by jeho starobní důchod činil částku 10.365 Kč měsíčně a nikoli vyměřenou částku 7.408 Kč měsíčně.

Žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení se ke kasační stížnosti písemně nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec ze dne 22. 12. 2003, č. j. 63 Cad 12/2003 – 21 při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a jelikož sám shledal vadu obsaženou v § 109 odst. 3 s. ř. s. (nepřezkoumatelnost rozsudku), k níž musel přihlédnout z úřední povinnosti, dospěl k závěru, že uvedený rozsudek krajského soudu je třeba zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Ze správního spisu vyplývá, že se Česká správa sociálního zabezpečení i Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka Liberec zabývaly důchodovou věcí stěžovatele opakovaně.

Z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec ze dne 25. 9. 2002, č. j. 58 Ca 95/2002 – 10, kterým bylo zrušeno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 2. 5. 2002, č. X, vyplývá, že Česká správa sociálního zabezpečení vydala dne 22. 1. 2002 rozhodnutí o přiznání starobního důchodu stěžovateli, které však na základě jeho opravného prostředku zrušila a nahradila novým rozhodnutím ze dne 2. 5. 2002, č. X. Tímto rozhodnutím ze dne 2. 5. 2002 přiznala Česká správa sociálního zabezpečení stěžovateli starobní důchod od 1. 11. 2001 podle ustanovení § 21 zákona č. 100/1988 Sb. a § 72 zákona č. 155/1995 Sb. V tomto rozhodnutí podle krajského soudu není odlišen výrok a odůvodnění a jsou zde uvedeny tři rozdílné konečné výše důchodu. Po úvodní větě o přiznání důchodu následuje sdělení, že starobní důchod činí celkem 7408 Kč a od prosince 2002 se

částka zvyšuje na 8079 Kč. V dalším textu rozhodnutí je naznačen výpočet důchodu, avšak bez uvedení důvodů takto provedeného výpočtu a zákonných předpisů a výpočet končí částkou 6098 Kč. Krajský soud dovodil, že rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 2. 5. 2002 není rozčleněno na výrokovou část a odůvodnění a je v něm nesprávně uvedeno i ustanovení, podle kterého byl stěžovateli přiznán starobní důchod. Vedle ustanovení § 21 zákona č. 100/1988 Sb. je ve správním rozhodnutí obsaženo i ustanovení § 72 zákona č. 155/1995 Sb., které sama Česká správa sociálního zabezpečení považuje za chybně uvedené, protože důchod měl být v souladu s ustanovením § 68 zákona č. 155/1995 Sb. vypočten výhradně podle předpisů platných před 1. 1. 1996. Pokud je pak nutno celý text rozhodnutí chápat jako výrok, jsou v rozporu jednotlivé části výpočtu, kdy nárok měl být podle tvrzení České správy sociálního zabezpečení vypočítáván výhradně podle zákona č. 100/1988 Sb., naproti tomu jsou aplikována i ustanovení zákona č. 155/1995 Sb. (zvýšení za období 1. 1. 1996 - 31. 10. 2001) a valorizačního předpisu č. 76/1996 Sb. (omezení na 5100 Kč). Krajský soud z těchto důvodů považoval rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 2. 5. 2002, č. X za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, proto ho zrušil podle ustanovení § 250j odst. 2 o. s. ř. a věc vrátil České správě sociálního zabezpečení k dalšímu řízení.

Česká správa sociálního zabezpečení pak vydala dne 8. 1. 2003 rozhodnutí pod č. 361 021 030, kterým přiznala stěžovateli podle ustanovení § 21 zákona č. 100/1988 Sb. za použití ustanovení § 68 zákona č. 155/1995 Sb. starobní důchod od 1. 11. 2001 ve výši 7408 Kč měsíčně s tím, že od prosince 2001 se zvyšuje procentní výměra starobního důchodu podle nařízení vlády č. 345/2001 Sb. o 8 %, tj. o 671 Kč, takže starobní důchod činí celkem 8079 Kč měsíčně a od ledna 2003 se zvyšuje procentní výměra starobního důchodu podle nařízení vlády č. 438/2002 Sb. o 3,8 %, tj. o 258 Kč, takže starobní důchod činí celkem 8337 Kč měsíčně. V dalším textu rozhodnutí nazvaném odůvodnění je naznačen výpočet starobního důchodu, avšak bez uvedení důvodů takto provedeného výpočtu a bez uvedení zákonných předpisů, podle nichž bylo postupováno. Výpočet pak končí tím, že procentní výměra důchodu činí 6098 Kč měsíčně, základní výměra starobního důchodu činí podle § 99 odst. 5 zákona č. 155/1995 Sb. 1310 Kč měsíčně, tedy celkem 7408 Kč měsíčně s tím, že se tímto rozhodnutím ruší rozhodnutí ze dne 22. 1. 2002, současně se započítává nově prokázaná doba pojištění a tímto rozhodnutím je realizován i rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 9. 2002, sp. zn. 58 Ca 95/2002.

O včas podané žalobě stěžovatele proti tomuto rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 8. 1. 2003 č. X rozhodl rozsudkem Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka Liberec ze dne 22. 12. 2003, č. j. 63 Cad 12/2003 – 21 tak, že žalobu zamítl s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Krajskému soudu je třeba vytknout, že přezkoumal zákonnost žalobou napadeného správního rozhodnutí ze dne 8. 1. 2003 po věcné stránce, ačkoliv toto rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Vlastní výrok rozhodnutí nepřesvědčí plně o správnosti rozhodnutí, nebude-li řádně odůvodněn. Odůvodnění je shrnutím všech zjištěných skutečností odůvodňujících výrok rozhodnutí. Musí proto plně odpovídat skutečným výsledkům provedeného řízení. Správní řád výslovně určuje, že v odůvodnění se uvedou skutečnosti, které byly podkladem rozhodnutí, způsob, jakým byly hodnoceny provedené důkazy a ostatní podklady, a konečně i úvahy, které vedly k aplikaci konkrétního právního předpisu na projednávanou věc. Při vypracování odůvodnění ponechává správní řád správnímu orgánu na vůli, jaký postup pokládá

v konkrétní věci za nejvhodnější. Zpravidla, pokud jde o skutkovou stránku, se nejprve vylíčí podstata věci, a potom následuje rozbor důkazů a ostatních podkladů rozhodnutí. V odůvodnění je nutno reagovat na připomínky a návrhy účastníků řízení, na jejich vyjádření k podkladům rozhodnutí, a vypořádat se i s případnými rozpory v jednotlivých důkazech. Poté by měly být uvedeny závěry o tom, které skutečnosti jsou vzaty za nepochybně zjištěné, posoudí se právní význam těchto skutečností a vysloví úsudek o předmětu řízení. S poukazem na právní normu, citovanou ve výroku rozhodnutí, se zdůvodní její použití v konkrétním případě. Je sice možné zvolit i jiné uspořádání odůvodnění se zřetelem na povahu té které projednávané věci, ale v každém případě však je třeba, aby byla dobře vystižena podstata věci a aby odůvodnění nebylo zatěžováno údaji a úvahami bezvýznamnými, které by byla na úkor srozumitelnosti.

Těmto požadavkům žalobou napadené rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 8. 1. 2003 vůbec neodpovídá.

Přestože krajský soud v rozsudku ze dne 25. 9. 2002, č. j. 58 Ca 95/2002 – 10, kterým zrušoval rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 2. 5. 2002, č. 361 021 030, konstatoval, že v textu rozhodnutí je pouze naznačen výpočet důchodu bez uvedení důvodů takto provedeného výpočtu a zákonných předpisů, podle nichž bylo postupováno a současně vytkl tomuto správnímu orgánu řadu dalších pochybení, Česká správa sociálního zabezpečení ve svém dalším rozhodnutí ze dne 8. 1. 2003 tuto výtku nerespektovala. Je tomu tak proto, že další text rozhodnutí sice nazvala odůvodnění, v němž je ale, stejně jako v rozhodnutí ze dne 2. 5. 2002, toliko naznačen výpočet starobního důchodu, opět však bez uvedení důvodů takto provedeného výpočtu a bez uvedení zákonných předpisů, podle nichž bylo postupováno. Z odůvodnění správního rozhodnutí není rovněž patrné, že by Česká správa sociálního zabezpečení jakkoliv reagovala a vypořádala se s námitkami stěžovatele zejména stran aplikace ustanovení § 68, § 71 odst. 1 a 4, § 76 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb., zákona č. 188/2001 Sb., valorizačních předpisů, apod., které stěžovatel uplatňuje po celou dobu správního řízení i v řízení před soudem. Takové rozhodnutí je nepřezkoumatelné a v rozporu s ustanovením § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb. (dále jen „správní řád“).

Jelikož se za této situace krajský soud v napadeném rozsudku zabýval jednotlivými námitkami stěžovatele způsobem uvedeným v odůvodnění tohoto rozsudku, aniž se jimi předtím zabývala Česká správa sociálního zabezpečení v žalobou napadeném rozhodnutí, nedostál svým povinnostem, které měl jako správní soud, jež přezkoumává z podnětu podané žaloby zákonnost napadeného správního rozhodnutí a nemohl nahrazovat odůvodnění rozhodování správního orgánu.

Stěžovatel namítá v kasační stížnosti existenci důvodu odpovídajícího § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení). Při nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí nelze důvodnost této námítky hodnotit. Otázkou tedy je, zda lze napadený rozsudek krajského soudu považovat za nepřezkoumatelný. Nejvyšší správní soud má za to, že na tuto otázku je třeba odpovědět kladně. Výše bylo podrobně rozvedeno, že žalobou napadené rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení je samo o sobě nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Krajský soud v napadeném rozsudku přisvědčil stěžovateli, že napadené správní rozhodnutí je v rozporu s ustanovením § 47 odst. 3 správního řádu odůvodněno velmi stručně bez uvedení výstižného vyhodnocení skutkových závěrů a jemu odpovídajícímu právnímu posouzení skutkových zjištění. Přes tyto závěry se krajský soud v rozporu se zákonem (§ 75

odst. 1 s. ř. s.) zabýval v napadeném rozsudku jednotlivými námitkami stěžovatele po věcné stránce, aniž se jimi předtím zabývala Česká správa sociálního zabezpečení v žalobou napadeném rozhodnutí, přestože stěžovatel tyto námitky uplatňoval v průběhu správního řízení.

Krajskému soudu je tedy třeba vytknout, že se náležitým způsobem nezabýval přezkoumatelností žalobou napadeného správního rozhodnutí a ze zjištěných vad nevyvodil odpovídající závěry. Tento soud byl sice vázán žalobními body (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), ovšem i zde měla tato vázanost své výjimky, a to v ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem v případě nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Žalobou v dané věci nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí namítána ostatně i byla (rozhodnutí není řádně odůvodněno) a byly namítány i vady, v nichž spočívá. Konečně i judikatura (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002 – 35) dovodila, že „nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí je pojmově spjata se soudním přezkumem takového rozhodnutí. K tomu, aby soud takový závěr učinil, není zapotřebí, aby žalobce nepřezkoumatelnost namítal; dojde-li soud k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, zruší je, aniž se žalobcovými námitkami musí věcně zabývat [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]“. Obecně však platí, že je-li rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost nebo pro nedostatek důvodů, brání takový nedostatek zpravidla posouzení důvodnosti jiných žalobních námitek; navíc, stanoví-li zákon možnost zrušit rozhodnutí pro takové vady i tehdy, pokud vyjdou najevo až při jednání, výslovně připouští, že do té doby zjevné být nemusely, a tedy ani nemusely být obsahem žaloby.

Krajský soud tedy v daném případě měl vycházet ze zjevné nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů, a to měl zrušit pro tuto vadu řízení. Je tomu tak proto, že v napadeném správním rozhodnutí chyběly skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání tohoto rozhodnutí a nejsou ze spisu v základních rysech bez pochyb rekonstruovatelné. Pokud tak krajský soud neučinil, nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí nevzal v úvahu a naopak ji dále rozvinul a prohloubil (v odůvodnění rozsudku konstatuje bez dalšího, že výše starobního důchodu byla zjištěna správně, včetně valorizací, ačkoliv k výši důchodu a valorizacím směřovaly námitky žaloby), je třeba označit za nepřezkoumatelný i jeho rozsudek. To musel vzít v úvahu i Nejvyšší správní soud bez ohledu na obsah kasačních důvodů [§ 109 odst. 3, § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud totiž není vázán důvody kasační stížnosti podle § 109 odst. 3 s. ř. s., je-li rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný. Takový je i rozsudek zamítající žalobu na základě nedůvodnosti v žalobě uplatněných námitek a nepřihlížející přitom ke skutečnosti, že samo správní rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Takové rozhodnutí měl krajský soud zrušit podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. bez ohledu na žalobní námitky (obdobně již rozhodl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 33/2003).

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů proto rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec ze dne 22. 12. 2003, č. j. 63 Cad 12/2003 – 21 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Na krajském soudu bude, aby se v tomto řízení věci znovu zabýval a vycházel z toho, že žalobou napadené správní rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 8. 1. 2003, č. X je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Ve správním rozhodnutí je toliko naznačen výpočet starobního důchodu, opět však bez uvedení důvodů takto

provedeného výpočtu a bez uvedení zákonných předpisů podle nichž bylo postupováno. Z tohoto důvodu správní rozhodnutí postrádá skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání rozhodnutí. Z odůvodnění správního rozhodnutí není rovněž patrné, že by Česká správa sociálního zabezpečení jakkoliv reagovala a vypořádala se s námitkami stěžovatele zejména stran aplikace ustanovení § 68, § 71 odst. 1 a 4, § 76 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb., zákona č. 188/2001 Sb., valorizačních předpisů, apod., které stěžovatel uplatňuje po celou dobu správního řízení i v řízení před soudem. Proto musí krajský soud z těchto vad řízení vyvodit odpovídající závěry ve vztahu k žalobou napadenému správnímu rozhodnutí z pohledu těch okruhů problémů, jež jsou rozebrány v tomto rozsudku.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 první věta s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. ledna 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu